

Sygn. akt I C 509/16 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy w Świnoujściu Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Trytek-Błaszak

Protokolant: Marta Korzeniewska

po rozpoznaniu w dniu 20 maja 2016 roku w Świnoujściu

na rozprawie

sprawy z powództwa **P. (...) we Wrocławiu**

przeciwko **A. M.**

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 509/16

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego w postępowaniu uproszczonym

Powód P. (...) we W. wniósł przeciwko A. M. powództwo o zapłatę kwoty 2.763,57 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu (czyli od dnia 11 kwietnia 2016r.) do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych, 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 100 zł opłaty od pozwu.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że pozwana oraz (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarli umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych o numerze klienta (...), na podstawie której pozwana otrzymała dostęp do usług świadczonych przez (...) Spółkę z o.o. i zobowiązała się do uiszczania opłat. Pozwana nie wywiązała się z zobowiązania, wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Wobec niedotrzymania przez pozwaną warunków określonych w umowie, wierzyciel pierwotny wezwał pozwaną do zapłaty. Jednocześnie w treści wezwania poinformował pozwaną, że w przypadku niewypełnienia obowiązków określonych w treści wezwania, wierzytelność zostanie przelana na rzecz powoda. Pomimo upływu terminu, pozwana nie dokonała zapłaty, wobec czego w dniu 20 czerwca 2013r. (...) z o.o. zawarła z powodem umowę przelewu wierzytelności cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez pozwaną z pierwotnym wierzycielem. Na kwotę należności głównej, dochodzoną pozwem, składa się suma nieuiszczonych opłat z tytułu: faktury miesięcznej na kwotę 600 zł płatnej do dnia 28 maja 2012r., faktury miesięcznej na kwotę 130,29 zł płatnej do dnia 26 czerwca 2012r., noty obciążającej na kwotę 1.249,55 zł płatnej do dnia 20 września 2012r. Dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciężącego na pozwanej jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej z dnia 07 kwietnia 2016r. Osnowa wyciągu dokładnie precyzuje źródło i rodzaj przysługującej powodowi wierzytelności wraz z potwierdzeniem faktu dokonanej cesji. Aktualne zadłużenie pozwanej wynosi 2.763,57 zł, w tym należność główna w wysokości 1.979,84 zł oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 783,73 zł, na które składają się przejęte w drodze cesji wierzytelności odsetki wierzyciela pierwotnego naliczane zgodnie z postanowieniami umowy odpowiednio od niezapłaconej kwoty

należności głównej wynikającej z umowy oraz odsetki ustawowe naliczane przez powoda. Po zawarciu umowy cesji, zaś przed złożeniem pozwu, powód podjął wielokrotnie próby kontaktu z pozwaną – również telefonicznego, skierował też do pozwanej wezwanie do zapłaty z dnia 14 października 2015r., lecz starania te okazały się bezskuteczne, bowiem nie doszło do zawarcia ugody ani też do uregulowania zadłużenia.

Pozwana A. M. nie stawiała się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, ani też nie składała w sprawie wyjaśnienia ustnie lub na piśmie, stąd też zgodnie z treścią art. 339 § 1 kpc Sąd zobowiązany był wydać wyrok zaoczny.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 czerwca 2013r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. zawarła z P. (...) we W. umowę sprzedaży wierzytelności pieniężnych przysługujących Spółce z tytułu usług telekomunikacyjnych, określonych w załączniku nr (...) do umowy (w formie pisemnej i elektronicznej), wynikających z umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, obejmujących należności wynikające w faktur VAT, not debetowych oraz odsetek (dokumentów potwierdzających zobowiązanie abonentów do zapłaty opłat specjalnych za przedwczesne rozwiązanie umowy z przyczyn leżących po stronie abonenta.

Przedmiotem umowy była również wierzytelność wobec A. M. wynikająca z umowy z dnia (...)

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności z 20.06.2013r. - k. 8 – 10,

wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji z 20.06.2013r.-k. 11)

W dniu 14 października 2015r. Towarzystwo zarządzające powodem sporządziło pismo do pozwanej informujące o nabyciu przez powoda długu wynikającego z umowy o świadczenie usług zawartej z (...) Spółką z o.o. w ramach konta abonenckiego nr (...) wynoszącego 2.692,51 zł i wezwało do zapłaty tej kwoty w terminie do dnia 22 października 2015r.

(dowód: pismo powoda do pozwanej z 14.10.2015r. - k. 12-13)

W dniu 07 kwietnia 2016r. Towarzystwo zarządzające powodem sporządziło wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda, w którym oświadczyło, że powód nabył w dniu 20 czerwca 2013r. od (...) z o.o. wierzytelność wobec pozwanej wynikającą z umowy zawartej z (...) Spółką z o.o. z dnia 08 marca 2012r., wynoszącą kwotę 2.763,57 zł, w tym należność główna w kwocie 1.979,84 zł i odsetki w kwocie 783,73 zł.

(dowód: wyciąg z 07.04.2016r. - k. 7)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się bezzasadne w całości.

Swoje roszczenie wobec pozwanej A. M. powód wywodzi z umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 20 czerwca 2013r., na podstawie której nabył od (...) spółki z o.o. w W. wierzytelności pieniężne. Obowiązkiem powoda było wykazanie, co jest źródłem jego roszczenia, a uprzednio Spółki (...), aby pozwana wiedziała, z jakiej umowy dochodzone są wobec niej roszczenia.

Powód nie przedstawił Sądowi i pozwanej, umowy zawartej przez pozwaną ze Spółką (...) w dniu (...). o świadczenie usług telekomunikacyjnych ani nawet nie opisał jej w sposób pozwalający na odtworzenie treści stosunku zobowiązaniowego. Powód powinien był wykazać w pierwszej kolejności istnienie zobowiązania pomiędzy pozwaną a Spółką (...), bowiem sama cesja wierzytelności jest czynnością wtórną i zależną od istnienia ważnego zobowiązania pozwanej. Z punktu 10.3.1. formularza pozwu wynika, że na okoliczność istnienia, wysokości oraz

wymagalności roszczenia powód zawnioskował dowód w postaci wyciągu z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej.

W myśl art. 509 § 2 kpc w przypadku zawarcia umowy przelewu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w tym roszczenie o zaległe odsetki. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę (cesjonariusza) ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi (cedentowi), który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki łączył go z dłużnikiem. Wierzytelność, jak i prawo do jej dochodzenia przechodzi na nabywcę w takim kształcie, w jakim przysługiwała cedentowi w chwili zawarcia umowy przelewu.

Warunkiem jednak otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. Pozew w niniejszej sprawie nie zawierał ani nie wskazywał żadnego dowodu na istnienie zobowiązań pozwanej wobec spółki (...). Z treści uzasadnienia pozwu nie wynika, żeby pozwana umowę zawarła w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej lub zawodowej; również powód nie powoływał się na taką okoliczność. W efekcie pozwanej przysługiwał w relacji z powodem status konsumenta (art. 22¹ kc). W takich warunkach dołączony do pozwu wyciąg z ksiąg rachunkowych Funduszu nie posiadał mocy prawnej dokumentu urzędowego (art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004r. o funduszach inwestycyjnych - Dz.U. z dnia 28 czerwca 2004r.), a miał jedynie znaczenie dokumentu prywatnego (por. wyrok TK z dnia 11 lipca 2011r., P 1/10). Z tej też przyczyny powód powinien był wykazać jego prawdziwość (tj. fakt istnienia wierzytelności w oznaczonej tam wysokości (art. 253 kpc)).

W polskim systemie prawnym obowiązuje zasada, iż między stronami stosunku cywilnoprawnego obowiązek (ciężar dowodu) udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Zasada kontradyktoryjności i dyspozycyjności zobowiązuje strony do wskazania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 kpc). Stosownie do zasady wyrażonej w art. 3 kpc, a rozwinętej m.in. w art. 232 zd. 1 kpc, strony są obowiązane przedstawiać dowody, a rozkład ciężaru dowodu wynikający także z art. 6 kc powoduje to, że strona, która chce dochodzić roszczeń wymagających dowodzenia środkami dowodowymi, z których może skorzystać, powinna liczyć się z koniecznością przedstawienia takich dowodów, gdyż w przeciwnym razie jej powództwo może być oddalone. Zatem ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienie żądającego, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (tak: Stanisław Dmowski, Stanisław Rudnicki „Komentarz do kodeksu cywilnego, Księga pierwsza, część ogólna”, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis).

Powód nie powołał się na treść ani nie przedłożył - umowy pomiędzy zbywcą (Spółką (...)) a pozwaną, nie przedłożył również jakichkolwiek innych dokumentów, z których można byłoby odtworzyć treść pierwotnego stosunku - ograniczając swoje twierdzenia faktyczne i załączając dowody odnoszące się w zasadzie do stwierdzenia samego faktu cesji wierzytelności. Nie wiadomo, za jakie usługi i za jaki okres Spółka wystawiła dwie faktury - na kwotę 600 zł i na kwotę 130,29 zł, o których stanowi uzasadnienie pozwu. Nie znane są również przyczyny wystawienia noty obciążeniowej na kwotę 1.249,55 zł. Powód zresztą nie przedstawił nie tylko umowy z dnia 08 marca 2012r., ale też powyższych dwóch faktur i noty obciążeniowej, na które powołuje się w uzasadnieniu pozwu. Podstawą wystawienia faktur i noty powinna być umowa, lecz żadnego z wymienionych dokumentów nie ma w aktach sprawy. Nie wiadomo też, czy umowa została wypowiedziana, a jeżeli tak, to kiedy, czy też nadal obowiązuje. Nie wiadomo ponadto, za jaki okres i według jakiej stopy procentowej powód naliczył odsetki umowne i ustawowe na kwotę 783,73 zł. Przy odsetkach nie ma wskazanej stopy procentowej (jest odesłanie do stóp procentowych z umowy, lecz umowa nie została załączona do akt), początkowej i końcowej daty ich naliczania, jak też kwoty, od której zostały obliczone. Pozwana przy tak zgłoszonym roszczeniu nie jest w stanie ustalić, czy spełniła świadczenie na rzecz pierwotnego wierzyciela. Nie wiadomo również, czy naliczenia dokonane zostały zgodnie z umową, o ile ona istniała, łączącą zbywcę z pozwaną. Tym samym, kwoty są nieweryfikowalne przez Sąd orzekający, jak i pozwaną.

W przypadku nie podjęcia obrony przez pozwanego stosownie do art. 339 § 2 kpc, w którym określono podstawę faktyczną wyroku zaocznego, sąd - jeżeli nie ma uzasadnionych wątpliwości - zobligowany jest do uznania podanej

przez powoda podstawy faktycznej (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej, sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. m.in. wyrok SN z dnia 07 czerwca 1972r., III CRN 30/72, LEX nr 7094).

Opis stanu faktycznego przedstawiony w pozwie przez zawodowego pełnomocnika, wskazuje materialnoprawną podstawę w sposób nie nadający się do odtworzenia jej treści. Znana jest jedynie data powstania i numer umowy. Należy więc uznać, iż pozew nie opiera się na materialnoprawnej podstawie rozumianej jako konkretna norma prawna wynikająca z określonego stosunku obligacyjnego, z którego wynika obowiązek świadczenia dłużnika określonego zobowiązania pieniężnego. Wysokość zobowiązania pozwanej w tej konkretnej sprawie budzi wątpliwości Sądu.

Mając powyższe na uwadze, roszczenie powoda jako bezzasadne i nie udowodnione podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł w sentencji wyroku.

SSR Agnieszka Trytek Błaszak

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)

SSR Agnieszka Trytek Błaszak